

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/22/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317204752
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317204752.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: O. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XX, P., zastúpený: JUDr. Vlasta Suchanová, advokátka so sídlom Podzámska 32, Nové Zámky, IČO: 31 825 362, proti žalovanému: C. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. L. E. č. XX, zastúpený: JUDr. Vladimír Vágó, advokát so sídlom Kpt. Nálepku 724/7, Galanta, o zaplatenie 7.585,95 eura, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 17C/15/2017-49 zo dňa 4. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok po citovaní § 415, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 444 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) vecne odôvodnil tým, predpokladom vzniku každej občianskoprávnej zodpovednosti za škodu je protiprávny úkon, spôsobenie škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou. Všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 spočíva v zavinení škodcu. Pre rozhodnutie vo veci je potrebné zaoberať sa špecifickosťou športu - futbalu, pri ktorom došlo k úrazu. V rámci regulácie športu platí zákonné zmocnenie, ktoré umožňuje športovým organizáciám správy a riadenia konkrétneho športu prijímať konkrétne akty správy a riadenia súťaží, prijímať a vydávať športové pravidlá, či generovať ďalšie predpisy záväzné pre svojich členov. Na základe uvedeného v športoch platia pravidlá hry. Pod váhou týchto pravidiel, súlad zápasu, jeho priebehu, súbojov a fyzických kontaktov v ňom, či iného merania síl (ďalej len zápas) s ich znením posudzuje na to oprávnená osoba, ktorou je rozhodca. Súd vychádzal z poznatku, že práve rozhodca (nie spoluhráči) je jediným oprávneným subjektom na posúdenie súladu konkrétnej hernej situácie, súboja, fyzického kontaktu či akejkoľvek inej situácie počas hry s obsahom konkrétnych športových pravidiel. Súd preto vychádzal z výpovede svedka B. G., ktorý ako pred vyšetrojúcim orgánom, tak aj pred súdom na pojednávaní konanom dňa 04.10.2018 uviedol, že stret hráčov (žalobca a žalovaný) nebol odpísaný ako faul, jednalo sa o bežné súperenie o loptu, hru odpískal až po tom, ako videl, že žalobca zostal ležať na zemi (v týchto prípadoch je povinnosťou rozhodcu hru prerušiť), to už bolo v čase, keď lopta bola odkopnutá, teda pár sekúnd po strete hráčov. Výpovede ďalších svedkov, spoluhráčov žalobcu či žalovaného súd nevzal do úvahy, nakoľko hráči nie sú oprávnení hodnotiť súboj iných spoluhráčov, ako aj vzhľadom na závery vyšetrovania úrazu.

2. Východiskom úvah o zodpovednosti športovca za úraz spôsobený pri športe je existencia fyzického kontaktu medzi dvoma, či viacerými hráčmi, pri ktorom vznikla škoda, v tomto prípade škoda na zdraví. Tento kontakt medzi hráčmi je kontaktným športom vlastný, pričom fyzický kontakt môže byť vyhodnotený ako bežný, alebo ako faul, teda ako porušenie pravidiel. Bez ohľadu na šport, uvedené platí odhliadnuc od systematiky trestov ukladaných za predmetné športové fauly (teda z dôvodu porušenia športových pravidiel). Právny výklad predpisov súkromného práva, rozhodnutia súdov, alebo vytváranie novej občianskoprávnej zodpovednosti športovca za škodu, úraz spôsobený pri športe, ktorý by minimalizoval, či dokonca vylučoval fyzické súboje, kontaktnosť športu, nie sú na mieste a pri teste ich normatívnej sily nemôžu uspieť. Prístup, ktorý zohľadňuje špecifickosť športu, ktorá je v každom druhu športu rozdielna, odôvodňuje aj znenie zakladajúcich dokumentov Európskej únie. Zmluva o fungovaní Európskej únie vo svojom čl. 165 ustanovuje, že je nutné prihliadať na špecifickosť športu, ktorú rešpektuje aj samotná Európska únia. Tento poznatok tvorí základné východisko pre chápanie športu ako celku, ale aj základné východisko chápania občianskoprávnej zodpovednosti športovca za škodu spôsobenú pri športe. Nie je možné mechanicky, pozitivisticky aplikovať ustanovenia právneho poriadku na „športové“ situácie in concreto, nakoľko to môže viesť k nelogickým a právne neudržateľným záverom. Neexistuje jednoznačný záver v podobe ustálenej rozhodovacej praxe o občianskoprávnej zodpovednosti športovca za škodu spôsobenú pri športe. Zo sveta je nutné upozorniť na napr. rozhodnutie RS U OGH (Rakúsko), sp. zn. 7 Ob 252/01i, ktorý zodpovednosť športovca za úraz v kontaktnom športe vylúčil. V tomto prípade išlo o tzv. filz fussball, kedy hráči na sebe nemali žiadne ochranné prostriedky, chrániče, prilby. Sedemnášťročný, neskorší žalobca, bol dňa 26.11.1998 zasiahnutý do tváre rovnako starým, neskôr žalovaným protihráčom pri spomenutom zápase a v konkrétnom súboji o rugbyovú „šišku“, pričom bol zranený. Žalobu na náhradu škody súd zamietol s tvrdením, že žalovaný zrejme žiadnym spôsobom žalobcovi neprivodil zranenie, pretože ho úmyselne nechcel faulovať. Chovanie žalovaného najskôr neprekročilo typické porušenie pravidiel, neustále sa vyskytujúce v americkom futbale, a preto nemá byť kvalifikované ako protiprávne. Je nevyhnutné uvedomiť tieto skutočnosti, že síce došlo k fyzickému kontaktu medzi žalobcom a žalovaným, ale rozhodca ho neodpískal ako faul a kontakt vyhodnotil aj vyšetrovateľ ako konanie bez nedbanlivostného resp. úmyselného zavinenia zo strany žalovaného; žalobca sa na tomto športovom zápase zúčastnil dobrovoľne, pričom poznal charakter, vlastnosti a možné riziká daného športu; žalovaný bol povinný počas zápasu, v konkrétnom súboji počínať si tak, aby k škode na strane nedošlo, pretože v súkromnom práve platí zákonom stanovená všeobecná prevenčná povinnosť, avšak nie je možné všeobecnú prevenčnú povinnosť pozitivisticky (a mechanicky) aplikovať na šport bez zohľadnenia jeho špecifickosti; žalobca nemôže tvrdiť, že žalovaný škode (iným konaním) mohol predísť, pretože to v kontaktnom športe dokázať nevie, vylúčenie fyzického kontaktu v osobnom športe (futbale) nie je mysliteľné; športovec teda môže v kontaktnom športe škodu nezaviniť iba tak, že by k žiadnemu fyzickému kontaktu nedošlo, čo je samozrejme v rozpore s podstatou kontaktného športu ako takého.

3. Obsah § 415 OZ je možné chápať ako generálne ustanovenie zakladajúce všeobecnú prevenčnú povinnosť. Jeho obsah je však vždy nutné konfrontovať s konkrétnou situáciou, ako krajnú možnosť pri posudzovaní prípadov, v ktorom nie je možné identifikovať, aká právna povinnosť bola porušená. V žiadnom prípade nemôže aplikácia tohto ustanovenia na konkrétny prípad nahrádzať dôkaznú núdzu na strane žalobcu. Uvedené ustanovenie subjektu neukladá povinnosť predvídať každý, v budúcnosti možný vznik škody. Použitie § 415 OZ prichádza do úvahy len v prípadoch, ak nie je konkrétna právna úprava vzťahujúca sa na konanie, ktorého protiprávnosť sa posudzuje (rozhodnutie KS v Nitre, sp. zn. 3Cob/133/2007 - každý vznik škody nemožno kvalifikovať ako konanie určitého subjektu v rozpore s § 415 OZ). Od športovca je v zmysle judikatúry možné očakávať zachovanie len takého stupňa pozornosti, ktorý možno od neho vzhľadom na konkrétnu časovú a miestnu situáciu rozumne požadovať a ktorý je (objektívne posudzované) spôsobilý zabrániť či aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd. O skutočnosti, že využitie § 415 OZ k vzniku zodpovednosti za škodu je možné len vtedy, ak sú splnené ďalšie predpoklady vzniku škody niet pochýb, čo v mnohých prípadoch športových súbojov byť preukázané nemôže. Je nutné uviesť, že v prípade kontaktných športov je veľmi problematické ustáliť, či konkrétny súboj medzi hráčmi bol skutočne podmienkou vzniku škody na zdraví. Navyše, v zmysle judikatúry záver, že bola porušená preventívna povinnosť v zmysle § 415 OZ nemožno urobiť bez zistenia, v akom konaní žalovaných, ktoré škodu vyvolalo, toto porušenie spočíva. Pokiaľ nie je splnený základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, pretože nie je preukázaný skutok, ktorú je príčinou vzniku škody a ktorého sa dopustil žalovaný, nie je nárok na náhradu škody daný. Nevyhnutnou súčasťou aplikovania všeobecnej prevenčnej povinnosti do oblasti športu je konštatácia porušenia športového pravidla (teda konštatácia porušenia právnej povinnosti). Konštatácia porušenia všeobecnej prevenčnej

povinnosti konaním športovca je možná len v prípade, ak konkrétnym konaním došlo aj k porušeniu športového pravidla. Súd poukazuje na to, že nebolo preukázané a dokonca ani žalobcom tvrdené, ktoré športové pravidlo žalovaný porušil, ako ani či a akú zákonnú povinnosť žalovaný porušil. Potom nie je možné skonštatovať, že neporušenie športového pravidla je porušením všeobecnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 OZ. Logicky potom žalovaný nezodpovedá za škodu podľa § 420 ods. 1 OZ. Všetky uvedené argumenty hovoria o tom, že vyvodzovanie zodpovednosti športovca za škodu, resp. úraz spôsobený pri športe (ak to nie je trestný čin) cez všeobecnú zodpovednosť za porušenie právnej povinnosti, všeobecnej prevenčnej povinnosti (§ 415) v nadväznosti na § 420 ods. 1 a 3 nie je správne. Súd by k opačnému záveru mohol dôjsť len na základe skutočnosti, že konaním škodcu (žalovaného) došlo k závažnému, hrubému, mimoriadne škodlivému porušeniu športovo-právnych predpisov. K takému záveru v prejednávacom prípade súd nemohol dospieť. Predmetom tohto konania je kolektívny kontaktný šport, futbal, ktorého historickým prvkom je fyzický súboj o pozíciu či loptu. Fyzický súboj je v kontaktných športoch týmto historicky vlastný, pričom aj tento súboj je de facto konfrontáciou pripravenosti, fyzickej kondície a zdatnosti účastníkov športu. Ak platí uvedená skutočnosť, potom musí taktiež platiť, že v prípade zásahu a aplikácie práva do športu spôsobom, ktorý by z každého fyzického súboja robil absolútny predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu na zdraví (teda za možný následok fyzického súboja na strane jedného z jeho účastníkov), vytvoril by sa neutržateľný právny stav, ktorý zasiahne do právnej istoty účastníkov kontaktných športov, t.j. športovcov. Navyše, je možné konštatovať, že každý športovec už len tým, že je organizovaný v istom športovom klube, vstupuje do súbojov a zápasov legitímne organizovaných subjektom národnej či nadnárodnej úrovne, tým pádom súhlasí (konkludentne) s možnosťou vzniku úrazu pri výkone športovej činnosti.

4. Súd zastáva názor, že podmienkou vzniku a možnej konštatácie zodpovednosti športovca za škodu na zdraví môže byť extrémne porušenie športového pravidla resp. vybočenie z pravidiel športu. Argumentum a contrario, ak konkrétnym fyzickým zákrokom nedošlo k extrémnemu, neprimeranému, či inak závažnému porušeniu športového pravidla, k zodpovednosti športovca za škodu na zdraví nedôjde. Keďže v prejednávacom prípade súd nedospel k záveru o možnosti aplikácie § 415 OZ a § 420 ods. 1 OZ, súd sa ďalej nezaoberal výškou uplatnenej náhrady škody na zdraví, nakoľko opačný postup by bol v rozpore so zásadou hospodárnosti súdneho konania.

5. O nároku žalovaného na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, pričom žalovaný bol v konaní plne úspešný. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Žalovaný bol v konaní plne úspešný, preto mu súd priznal plnú náhradu trov konania, o ktorej rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne podľa § 355 ods. 1 CSP a § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Žalobca odvolanie odôvodnil tým, že žalobou sa domáhal zaplata 7.585,95 eura s príslušenstvom z dôvodov, že pri priateľskom futbalovom zápase dňa 01.03.2015 sa dostal do fyzického kontaktu so žalovaným ako protihráčom v dôsledku čoho prišlo k bežnému faulu. Išlo o dotyk ramenami, rozhodcom bol odpískaný faul, pričom mužstvo žalovaného TJ Trnovec nad Váhom malo výhodu a rozohrávalo ďalšiu časť hry. Následne, asi o 2 -3 min. bol žalobca protihráčom, žalovaným, doslova atakovaný tak, že už po súboji o loptu, teda už keď lopta bola odkopnutá zo strany žalobcu, cielene žalovaný fyzicky kontaktoval pravú nohu žalobcu kopačkou, v dôsledku čoho žalobca utrpel zranenie, ktoré preukázal lekáorskými správami a svoj nárok vyčíslil z titulu bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia a rozdielu medzi mzdou a nemocenskými dávkami. Žalobca skutkové tvrdenia v zmysle § 150 CSP pravdivo opísal v žalobe s tým, že aj ozrejmil skutočnosti, ako sa dozvedel o tom, kto mal žalobcovi zranenie spôsobiť a neuviedol osobu žalovaného bezdôvodne. Žalobca sa až po operácii dňa 01.03.2015 dozvedel od spoluhráčov, ako sa mal vyjadriť vo vzťahu k osobe žalobcu žalovaný, v dôsledku predchádzajúceho fyzického kontaktu medzi nimi pri súboji o loptu a teda, že spoluhráči žalobcu, ktorých následne označil ako svedkov a boli vypočutí v konaní uviedli, ako žalovaný prejavil svoj úmysel pri súboji o loptu žalobcovi minimálne odplatiť faul aj s prípadným vybočením rámca zo športových pravidiel a z bežného súboja o loptu (teda, že malo ísť o určitý exces).

7. Súd prvej inštancie vôbec nebral do úvahy svedeckú výpoveď svedkov G. C. a O. M., ktorí počuli, ako sa žalovaný vyjadril vo vzťahu k osobe žalobcu po predchádzajúcom športovom súboji o loptu a ktorý skutok následne aj žalovaný vykonal a bezprostredne po pár minútach, keď sa žalobca dostal opäť k

lopte (2-3 min.) a keď loptu spracoval a odkopol, teda už nešlo o súboj o loptu, žalobcu fyzicky atakoval tak, že mu spôsobil zranenia, ktoré žalobca súdu preukázal. V tomto smere žalobca navrhol v konaní vypočuť aj znalca MUDr. Šimon Kónya z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia, ktorý vo veci vypracoval znalecký posudok pre účely trestného konania, na ozrejmienie mechanizmu zranení, sily tohto fyzického útoku zo strany žalovaného. Súd výsluch svedka v rámci dokazovania súd nevykonával. Zo záverov tohto znaleckého posudku vyplýva, že k zraneniu došlo pôsobením vonkajšieho priameho aktívne tupého násillia silnej intenzity, ktoré pôsobilo na oblasti strednej tretiny pravého predkolenia (odpoveď na otázku pod bodom 2 znaleckého posudku). Z ďalších záverov znaleckého posudku je zrejmé, že sa jedná o úraz ťažký. Práve z hľadiska ozrejmienia celého vzniku zranenia aj z hľadiska skúseností znalca pri popísaní intenzity tohto zranenia žalobca považoval výpoveď znalca za dôležitú pre posúdenie nároku žalobcu aj z hľadiska tvrdení za nevyhnutnú.

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení z 09.05.2017, ako aj na pojednávaní dňa 21.11.2017 k tvrdeniam žalobcu nezaujal žiadne logické vysvetlenie, len uviedol, že tvrdenia nie sú pravdivé a v šatni po prerušení a ukončení zápasu tvrdil, že bol z toho zdrvený. Nijakým spôsobom sa ani o žalobcu nezaujímal, nezaujal žiadny taký postoj, z ktorého by bolo možné usúdiť, že naozaj prišlo v súboji o loptu o náhodilú športovú udalosť s výrazne nepriaznivým zdravotným dopadom pre žalobcu.

9. Rozhodca (aj na základe jeho výpovede súd žalobu zamietol) absolútne nevidel daný súboj o loptu a odpískal vlastne hru, keď videl, že žalobca ostal ležať na zemi, avšak výpoveď rozhodcu nemôže byť nosným dôkazom pri posúdení danej situácie súdom, bez prihliadnutia na výpovede spoluhráčov. Z akého dôvodu výpoveď svedkov súd nebral do úvahy, z odôvodnenia rozsudku nie je možné zistiť. V danom prípade bolo preukázané, že bez zásahu žalobcu do skutkovej situácie, žalovaný použil výrazy a následné konanie, ktoré boli v príčinnej súvislosti s ďalšou hrou, v súboji o loptu so žalobcom, privodiť žalobcovi minimálne odplatu za predchádzajúci faul zo strany žalobcu (bez následkov) s cieľom, aby žalobca fyzicky pocítil intenzitu jeho konania (preukázaná aj zo znaleckého posudku).

10. Pravidlá futbalu Slovenského futbalového zväzu platného od 01.06.2015 (teda platné v čase, kedy prišlo k ublíženiu na zdraví žalobcu), v zmysle pravidla 12 - zakázaná hra a nešportové správanie, sa za zakázanú hru a nešportové správanie považuje kopnutie alebo pokus o kopnutie súpera; podrazenie alebo pokus o podrazenie súpera; skočenie na súpera, vrazenie do súpera; udretie alebo pokus o udretie súpera; sotenie súpera a pri odoberaní lopty nedovolené zasiahnutie tela súpera skôr, ako zahrá loptu.

11. V danom prípade išlo o konkrétne ciele konanie voči žalobcovi, nakoľko lopta už bola odkopnutá, keď žalovaný vo vzťahu k žalobcovi vykonal kopnutie, určitý zákrok, ktorý viedol k poškodeniu zdravia žalobcu. Jednalo sa o intenzitu, ktorá možno prekvapila aj samotného žalovaného, ktorú vyvinul a ktorá bola v neprospech žalobcu, avšak prejav žalovaného minimálne v slovnom vyjadrení a v následnom konaní podporujú tvrdenia žalobcu a preukazujú, že išlo o chcenie žalovaného privodiť žalobcovi nejaký následok. Aj keď trestná zodpovednosť žalovaného bola vylúčená, minimálne občianskoprávna zodpovednosť v zmysle § 415 a § 420 OZ zostáva naplnená.

12. Žalovaný k odvolaniu žalobcu vo vyjadrení prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že súd vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu jednak zabezpečením listinných dôkazov, predovšetkým vyšetrovacím spisom OOPZ Močenok ČVS:ORP 186/MO-SA-2015 ako aj výsluchom účastníkov konania a predvolaných svedkov. V zmysle obsahu pripojeného spisu bolo konštatované, že zo strany žalovaného nedošlo k naplneniu trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona a to ani nedbanlivostným ani úmyselným konaním. Rovnaký názor vyslovila aj Okresná prokuratúra v Galante vo svojom uznesení zo dňa 12.12.2016 o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu ORPZ Šaľa OOPZ Močenok zo dňa 24.10.2016, zastavenie trestného stíhania.

13. Z právneho hľadiska súd listinné dôkazy ako aj výpovede jednotlivých svedkov správne vyhodnotil. Je potrebné poukázať na výpovede svedkov B. G. ako rozhodcu futbalového zápasu, v ktorom malo dôjsť k zraneniu žalobcu, ako aj svedkov C. T. ako trénera FK Jatov a G. Martinčeka spoluhráča žalobcu, ktorí svojimi výpoveďami dokonca vyvrátili tvrdenia žalobcu o priebehu udalosti na futbalovom ihrisku, pri ktorom malo dôjsť k zraneniu žalobcu. Priebeh stretu účastníkov konania na futbalovom ihrisku popísali približne rovnako ako žalovaný a to tým spôsobom, že išlo vzájomný súboj o loptu, ktorá bola vo vzduchu a tým vyvrátili tvrdenie žalobcu na pojednávaní dňa 21.11.2017, že mu žalovaný stúpil na pravú nohu už po odobraní futbalovej lopty. Pre posúdenie tohto stretu a následného zranenia žalobcu je podstatný

charakter a špecifikácia športu a to futbalu, pri ktorom k úrazu žalobcu došlo. Súd tieto skutočnosti presne charakterizoval v odôvodnení rozsudku. Okrem už uvedenej právnej legislatívy citovanej súdom žalovaný poukazuje aj na právnu prax v Českej republike a to predovšetkým na rozsudok NS ČR zo dňa 20.05.2015 sp. zn. 25 Cdo/493/2015, ktorý došiel k záveru, že k tomu, aby porušené pravidel športovej hry vedúcej ku škode na zdraví mohlo byť považované za porušenie prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 OZ musí mať určitú vyššiu intenzitu, teda musí podstatným spôsobom vybočovať z bežného spôsobu hry. Pri posúdení intenzity porušenia pravidel nemôže byť rozhodujúcim hľadiskom závažnosť následkov, ktoré nič nevypovedajú o tom, akú povahu malo porušenie pravidel a za akých okolností k nemu došlo. Rovnako tak nemôže byť závažnosť následkov bez ďalšieho dokladom o brutalite zákroku. Excesom taktiež nie je každé porušenie pravidel, ale také konanie, ktoré zjavne vybočuje z bežného spôsobu hry, ktorý súd formuloval ako konanie, ktoré nemá s hrou nič spoločné. Z uvedených dôvodov navrhol žalovaný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a uplatniť si náhradu trov odvolacieho konania.

14. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného neuviedol iné argumenty, ako v podanom odvolaní.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

16. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania na súde prvej inštancie, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. K veci je potrebné dodať iba nasledovné:

17. Žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia voči žalovanému sumy 7.585,95 eura s príslušenstvom titulom náhrady škody na zdraví, ktorú v žalobe a počas konania špecifikoval. Škoda vznikla žalobcovi pri priateľskom futbalovom zápase dňa 1.3.2015 počas ktorého bol žalobca protihráčom, žalovaným, atakovaný tak, že už po súboji o loptu, teda už keď lopta bola odkopnutá zo strany žalobcu, cieľene žalovaný fyzicky kontaktoval pravú nohu žalobcu kopačkou, v dôsledku čoho žalobca utrpel zranenie, ktoré preukázal lekáorskými správami a svoj nárok vyčísliť z titulu bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia a rozdielu medzi mzdou a nemocenskými dávkami. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol v podstate dôvodu, že vychádzal zo špecifickosti športu, futbalu, ako kontaktného športu, pri ktorom došlo k úrazu žalobcu. Počas konania nebolo preukázané, že by žalovaný porušil pravidlá hry, rozhodca stret hráčov (žalobcu a žalovaného) neodpískal ako faul, išlo o bežné súperenie o loptu, hru odpískal až po tom, ako videl, že žalobca zostal ležať na zemi (v týchto prípadoch je povinnosťou rozhodcu hru prerušiť), to už bolo v čase, keď lopta bola odkopnutá, teda pár sekúnd po strete hráčov. Žalobca v odvolaní namietal, že súd sa nevysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi, prihliadol len na niektoré, vykonané v prospech žalovaného a neprihliadol na svedecké výpovede svedkov, spoluhráčov žalobcu, ktorý pred zranením žalobcu počuli, ako sa žalovaný vyjadril: „Počkaj ešte uvidíš“, pri predchádzajúcom kontakte účastníkov sporu, súd tiež neprihliadol na skutočnosť, že žalovaný žalobcu atakoval po odkopnutí lopty, čo je možné považovať za exces a evidentne išlo o neprimerane intenzívny zákrok so závažnými následkami, čo žalobcovi potvrdil lekár a aj znalec.

18. V čase rozhodovania súdom prvej inštancie súd v konaní rozhodoval na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (§ 215 CSP). Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Aby strana konania mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia; predpokladom dôkaznej povinnosti je totiž povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností. Pokiaľ strana

konania nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, tak spravidla nemôže ani splniť dôkaznú povinnosť. V prípade, ak strana konania aj tvrdí určitú skutočnosť, je jej povinnosťou tvrdenú skutočnosť preukázať. V prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a do skončenia dokazovania súdom prvej inštancie uznesením na pojednávaní 04.10.2018 nepreukázal, že by za spôsobenú škodu zodpovedal žalovaný.

19. Podľa § 420 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

20. V súlade s citovaným § 420 OZ pri uplatňovaní nároku na náhradu škody musí žalobca vždy súčasne preukázať základné predpoklady pre priznanie takéhoto nároku, za ktoré sa považuje vznik a výška škody, protiprávne konanie žalovaného, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním a zavinenie. V prejednávanej veci neboli vykonaným dokazovaním preukázané všetky zákonné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody, predovšetkým protiprávne konanie žalovaného a jeho zavinenie.

21. Aj podľa názoru odvolacieho súdu za protiprávne konanie je potrebné považovať porušenie futbalových pravidiel, pričom o skutočnosti, či došlo k porušeniu týchto pravidiel, alebo nie rozhoduje rozhodca, ktorý porušenie futbalových pravidiel zo strany žalovaného neodpísal, čo nebolo sporné. Písal až následne, keď videl ležať žalobcu na zemi.

22. Žalobca počas konania tvrdil, že žalovaný mu svojím úmyselným konaním chcel spôsobiť škodu, čo odvodzoval od výpovedí svedkov, ktorí počuli, že žalovaný sa pri predchádzajúcom kontakte so žalobcom (bez následkov) vyjadril: „Počkaj ešte uvidíš“. Žalobca tiež tvrdil, že žalovaný ho atakoval už po odohratí lopty, teda nešlo o zápas o loptu a zavinenie žalovaného malo vyplývať aj zo znaleckého posudku vypracovaného vo vyšetrovacom konaní (žalobca podal na žalovaného aj trestné oznámenie z podozrenia pre trestný čin ublíženia na zdraví, ktoré bolo zastavené), ale súd znalca nevypočul.

23. Je pravdou, že už vo vyšetrovacom konaní bol vypočutý svedok G. C. 17.02.2016 (č.l 42 pripojeného vyšetrovacieho spisu ORP-186/MO-SA-2015 Obv. oddelenia PZ Močenok), ktorý okrem iného vo svojej výpovedi uviedol, že 01.03.2015 išli hrať priateľský, prípravný zápas do Trnovca nad Váhom. K zápasu pristupovali zodpovedne, oficiálne rozhodca nasadený nebol, na zápas dohliadal, resp. písal miestny pán z Trnovca nad Váhom, ktorého svedok nepoznal. Mohla prebiehať asi 30 minúta zápasu, kedy došlo k faulu medzi žalobcom a žalovaným, pričom faulu sa dopustil žalobca, cez ktorého nohu hráč prepadol. Nejednalo sa o závažný faul, ale iba o bežný súboj, rozhodca tento faul odpísal a loptu získalo mužstvo žalobcu. Ako sa faulovaný hráč (žalovaný) postavil zo zeme, nadával žalobcovi v tom zmysle, že počkaj ešte uvidíš. V hre sa pokračovalo ďalej a asi za minútu hry opäť došlo k faulu medzi týmito dvoma hráčmi, tento raz však fauloval žalovaný. Situácia nastala tak, že žalobca sa nachádzal v strede poľa medzi šestnástkou a polkou ihriska, dostal loptu, ktorú chcel odkopnúť smerom na ľavý kraj, vtom spredu pribehol žalovaný a po čase, kedy stihol žalobca odkopnúť loptu, jeho noha bola ešte v pohybe, svoju nohu podstrčil, následkom čoho žalobcovi zasiahol nohu v časti predkolenia. Po tomto zákroku žalobca zakričal a spadol na zem, svedok videl zákrok z diaľky asi 10 m.

24. Počas vyšetrovania bol vypočutý aj svedok O. M. 08.07.2016 (č.l. 46 vyšetrovacieho spisu), ktorý vo svojej výpovedi okrem iného uviedol, že okolo 30 minúty zaregistroval bežný súboj medzi žalobcom a žalovaným, nepamätal si či išlo aj o faul a počul z úst žalovaného, že povedal, no počkaj ty vyjebanec. V tej chvíli výrok zaregistroval, ale takéto výrazy sa pri takomto športe používajú, počuť ich aj niekoľkokrát za zápas, hlavne keď dôjde k faulu, kedy môže hráč zacítiť bolesť, je to úplne normálne. Svedok zažil pri iných zápasoch aj výroky a nadávky silnejšieho zrna, je to bežná záležitosť. Po tomto súboji asi za minútu došlo opäť k stretu týchto hráčov, po ktorom mal však žalobca zlomenú nohu. Súboj si svedok pamätal tak, že žalobca mal loptu v držaní, viedol ju, žalovaný mu išiel oproti a išiel mu do sklzu, žalobca loptu odkopával a keď už došlo k momentu opustenia lopty kopačkou žalobcu, žalovaný ako bol v sklze už nedokázal svoje telo ovládať, resp. odvrátiť, alebo sa urýchlene postaviť na nohy a tu nastala zotrvačnosť pri pohybe žalovaného. Možno by vedel zabrániť stretu nôh, keby tú nohu skrčil, on ju mal však neustále vystretú. Pri týchto zákrokoch sa však jedná o milisekundy, keď sa hráč rozhoduje čo spraviť.

25. Počas vyšetovania boli vypočutí aj ďalší svedkovia, spoluhráči žalobcu, C. T. 08.12.2015 (č.l. 40) a 03.10.2016 (č.l. 56) a B. G. 06.04.2016 (č.l. 44), ktorí sa vyjadrovali k priebehu škodovej udalosti, t.j. k súboju žalobcu a žalovaného o loptu.

26. Nebolo možné sa stotožniť s názorom žalobcu, že na základe svedeckých výpovedí G. C. a O. M. bolo možné dospieť k tvrdenému záveru žalobcu, že žalovaný spôsobil zranenie žalobcovi úmyselne a nie pri súboji o loptu, ale v čase, keď už žalobca loptu odkopol a preto ide o exces pri konaní žalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo možné a aj vhodné vyhodnocovať výpovede svedkov z vyšetrovacieho spisu, pretože boli vykonané v kratšom čase po kontakte hráčov ako v civilnom konaní (žalobca ani nenamietal vyhodnotenie svedeckých výpovedí vyplývajúcich z vyšetrovacieho spisu). Samotný svedok O. M., ktorého výpoveď žalobca zdôrazňoval ako výpoveď v jeho prospech však vo svojej výpovedi síce povedal, že žalovaný po prvom kontakte na žalobcu nadával (nie je dôležité ako), ale zároveň povedal, že pri futbale je to bežné, hlavne keď pri kontakte hráči zacítia bolesť. Svedok O. M. tiež opísal priebeh nehodového deja, pri ktorom došlo ku škode na zdraví žalobcu, ale zároveň uviedol, že išlo o sekundy a pri odkopávaní lopty žalobcom bol žalovaný v sklze a nevedel už svoje telo ovládať. Takže výpoveď ani tohto svedka nepotvrďuje tvrdenia žalobcu, že by malo ísť o úmyselné, nešportové konanie žalovaného, ktorým by mu mala byť spôsobená škoda na zdraví. Pri nároku na náhradu škody podľa ustanovení Občianskeho zákonníka sa predpokladá nevedomá nebanlivosť (ako jedna z foriem zavinenia) a bolo na žalovanom, aby počas konania preukázal, že ku škode nedošlo jeho zavinením, t.j. ani z nebanlivosti. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný počas konania preukázal, že škodu na zdraví žalobcu nezavinil a nemohol jej ani zabrániť. Žalovaný tvrdil na pojednávaní 21.11.2017 (č.l. 38), že žalobca nemal loptu pred úrazom spracovanú, lopta skákala na ihrisku, obaja boli od nej asi 2 metre a obaja ju chceli odkopnúť. Žalobca pri výkope dostal vo vzduchu svoju nohu pod nohu žalovaného čím došlo k zlomenine. Je nereálne, aby žalobcovi stúpil na predkolenie v polohe, keď už nohu ukladá po výkope na zem pri sťahovaní dozadu. Žalovaný hrá futbal 20 rokov a nikdy sa mu nič také nestalo. Aj z výpovedí ďalších svedkov C. T., B. G. (ale aj O. M.) vyplynulo, že k škode na zdraví žalobcu prišlo v súboji o loptu, čo za exces s prihliadnutím na športové zápolenie v kontaktnom športe považovať nemožno. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo potrebné vo veci vypočuť znalca MUDr. Šimona Kónya PhD., ktorý vypracoval znalecký posudok zameraný na vyčíslenie škody na zdraví žalobcu. Výška škody na zdraví nebola medzi stranami sporu sporná, tú žalobca preukázal, však nepreukázal ďalšie predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody. Znalec pri priebehu nehodového deja nebol prítomný (nemohol sa vyjadriť k okolnostiam vzniku škody na zdraví žalobcu), mohol sa vyjadriť k závažnosti následkov, ktoré nikto nespochyboval.

27. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

28. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Žalovaný si ich náhradu uplatnil, preto mu boli odvolacím súdom priznané. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon _____ pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).